

Sygn. akt: I C 169/19

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Mrągowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krzysztof Połomski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Milena Urbanowicz

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2019 roku w Mrągowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko D. Z.

o zapłatę

powództwo oddała.

Sygn. akt **I C 169/19**

UZASADNIENIE

Powód – E. C. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wystąpił przeciwko D. Z.

z powództwem o zapłatę kwoty 6.208,23 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając zgłoszone powództwo wskazał, że stronę pozwaną łączyła z poprzednikiem prawnym powoda umowa pożyczki, z której pozwana się nie wywiązała. Pierwotny wierzyciel przelał wierzytelność względem pozwanego, a pozwany nie uiścił żądanej należności. Powód wskazał, że dowodem nabycia wierzytelności od poprzednika prawnego jest zawiadomienie o cesji wierzytelności.

Pozwany D. Z. nie zajął w sprawie żadnego stanowiska.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 25 lipca 2018 roku pomiędzy D. Z. a (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. została zawarta umowa pożyczki nr (...).

(dowód: umowa pożyczki nr (...) – k. 15-26)

W dniu 24 października 2018 roku Kancelaria (...) S.A. sporządziła wezwanie do zapłaty adresowane na nazwisko (...), w którym wezwano go do zapłaty kwoty 281,08 złotych.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 11-12)

W dniu 23 listopada 2018 roku Kancelaria (...) S.A. wypowiedziała D. Z. umowę pożyczki nr (...).

(dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki – k. 13-14)

W dniu 9 stycznia 2019 roku Kancelaria (...) S.A. sporządziła pismo informujące o przeniesieniu wierzytelności adresowane na nazwisko (...).

(dowód: pismo z dnia 9 stycznia 2019 roku – k. 9-10)

Sąd zważył, co następuje:

Zgłoszone powództwo jest bezzasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z mającą generalny charakter regułą dowodową wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Występujący z powództwem powód winien zatem wykazać zasadność swojego żądania

i udowodnić jego istnienie. Na poparcie swojego roszczenia w zakresie jego podstaw faktycznych, przedstawił on środki dowodowe w postaci umowy pożyczki nr (...) zawartej pomiędzy D. Z. a (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz zawiadomienia o cesji wierzytelności. Miały być to dowody na istnienie oraz obowiązek spełnienia świadczenia ciężającego na stronie pozwanej, a także na okoliczność zbycia wierzytelności wynikającej z tej umowy na rzecz powoda.

Mając na uwadze przedstawione dowody stwierdzić należy, iż powód wykazał jedynie, że pomiędzy D. Z. a (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. nawiązany został określony stosunek prawny zobowiązujący stronę pozwaną do stosownego świadczenia na rzecz pożyczkodawcy.

W okolicznościach sprawy nie można jednak przyjąć, by powód wykazał fakt nabycia wierzytelności z w/w umowy. Uregulowany w art. 509 kc przelew wierzytelności należy

do czynności prawnych rozporządzających, bowiem przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego,

z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 roku sygn. akt III CKN 423/99).

W ocenie Sądu powód nie przedstawił żadnych dowodów wymaganych przez prawo procesowe wykazujących istnienie i przejście konkretnej wierzytelności objętej umową cesji, na której oparto powództwo.

Dowodem na przejście uprawnień wynikających z umowy pożyczki byłaby niewątpliwie umowa cesji wierzytelności spełniająca wymogi, o których mowa powyżej, ewentualnie dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, który – zgodnie z art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (tekst jednolity: Dz. U. 2018r. poz. 1355 ze zm.) – ma moc dokumentu urzędowego, przy czym moc ta nie dotyczy samego faktu istnienia zobowiązania.

Tymczasem w niniejszym postępowaniu powód powołał się – jako dowód na nabycie uprawnień wynikających z umowy pożyczki nr (...) – wyłącznie na pismo informujące o przeniesieniu wierzytelności z dnia 9 stycznia 2019 roku.

Pismo to jest niewątpliwie dokumentem o charakterze prywatnym, który – stosownie do treści art. 245 kpc – stanowi wyłącznie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki – w ocenie Sądu – nie może stanowić zatem wystarczającego dowodu na przejście uprawnień z tytułu w/w umowy pożyczki na rzecz powoda. Nie da się bowiem w oparciu o ten dokument przeprowadzić jakiegokolwiek analizy prawnej skuteczności przelewu wierzytelności. Jest on nadto wyłącznie oświadczeniem jednej ze stron, podczas gdy umowa przelewu wierzytelności dla swej skuteczności wymaga zgodnych oświadczeń woli obu stron stosunku prawnego.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe prowadzi do wniosku, iż w zasadzie jedyną okolicznością wykazaną przez powoda w niniejszym procesie jest fakt, że pomiędzy D. Z. a (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. nawiązany został określony stosunek prawny zobowiązujący stronę pozwaną do stosownego świadczenia na rzecz pożyczkodawcy. Powód nie udowodnił jednak tego, iż doszło in concreto do przelewu wierzytelności z tej umowy i że taki przelew był ważny i skuteczny w rozumieniu przepisów prawa cywilnego. W efekcie nie udowodnił także faktu, iż jest wierzycielem, co wyłączało możliwość zasądzenia na jego rzecz jakiegokolwiek kwoty i to niezależnie od całkowitej bierności strony pozwanej w niniejszym procesie. Zaoczne rozpoznawanie sprawy nie wyłącza bowiem obowiązku stosowania wymogów dowodowych przewidzianych przez kpc.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż w aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia lub choćby nadania pozwanemu zawiadomienia o cesji wierzytelności.

Mając powyższe na uwadze – na podstawie art. 6 kc – orzeczono jak w sentencji wyroku.

/-/ SSR Krzysztof Połomski